

IK VERTREK..... NAAR SURINAME

door

Peter Braxhoofden

Inhoud

1	Waarom dit boek?
2	Onze plannen
3	Visum of KV en ticket, Inenting en andere voorbereidingen
4	Geland en dan....
5	Inboedel meenemen?
6	Verder met het verhuisproces
7	Waarom een huis in Suriname?
8	De Grond aankoop
9	De Bouwploeg
10	En dan, eindelijk het bouwen begint
11	Gas, licht , water en internet
12	Auto, rijbewijs, verzekering en keuring
13	KV, Kosten van aanvraag/verlenging en CBB ambtenarij
14	Ons verdere leven als Getuige
15	Een tweede huis.....
16	En dan nu Suriname zelf
17	Nieuw Nickerie en Coronie
18	Atjoni, Apoera en 2 stranden
19	Pikin Saron, Bigi Poika en Colakreek
20	Albina en Frans Guyana
21	Lelydorp markt, omgeving en de Vlindertuin
22	Straatkunst en nog veel meer
23	Vliegen of varen? ...Of de trein? En andere weetjes.
24	Spinnen, Slangen, Vleermuizen en andere onderkruipsels
25	Dievenijzers, Porknokkers en Mampira's
26	Geschiedenis van o.a. De Goslar
27	Logees
28	Sranantongo
29	Websites die hulp kunnen bieden
30	De schrijver

1. Waarom dit boek?

Dit boek is een beschrijving van onze ervaringen voor, tijdens en na onze emigratie naar Suriname. Het plan ontstond in 2009. Onze oudste dochter was met haar man 6 maanden in Suriname gaan wonen in Nieuw Nickerie. Het was een heel avontuur zo zou blijken en het was het begin van een langdurig verblijf. Zij hebben de stap eerst genomen en mijn vrouw en ik zouden dan de laatste maand van hun bezoek aansluiten voor een vakantie. Die maand was geweldig. We zijn toen in Paramaribo, Nieuw Nickerie en Apoera geweest en de liefde voor het land was in ons hart wakker gemaakt. Wat een overweldigende natuur is hier. Vooral in de omgeving van Apoera midden in de jungle is dat bijzonder.

Het idee werd geboren om zodra ik met mijn werk bij een grote Telecom provider in Nederland klaar zou zijn en van het pensioen kon genieten we misschien wel in Suriname wilden gaan wonen. Tijdelijk of permanent, dat wisten we nog niet. Mar de winters van Nederland trokken ons niet aan. Zo-wie-zo trekt sneeuw ons niet aan. Alleen ijs dat is wel lekker, maar van de Italiaan dan !

Wat niemand kon bedenken toen we in april 2009 van deze vakantie genoten, was dat in december van hetzelfde jaar de zoveelste reorganisatie bij KPN een eind bracht aan mijn loopbaan. Ik was het intern verplaatsen helemaal zat en vroeg of ik er niet uit kon met een regeling. Na 3 dagen kwam het antwoord. Het kon, maar ik zou wel op termijn inleveren. Mijn pensioen zou veel minder worden, aangezien ik nu pas 56 jaar was.

Weet je, je gaat dan rekenen en denken wat je eigenlijk echt wilt. Geld is eigenlijk helemaal niet belangrijk. Gezondheid is het wat telt. En mijn vrouw heeft fibromyalgie. Dat is niet leuk in een klimaat als Nederland. Kou en vocht zijn haar grootste vijanden. Zelf had ik nergens last van, maar de vraag was natuurlijk ook: Kunnen we wel tegen een tropisch klimaat?

We hadden trouwens nog veel andere vragen zoals:

Waar gaan we wonen dan?

Gaan we tijdelijk of permanent?

Hoe zit dat met een verblijfsvergunning?

En financiële zaken zijn die goed geregeld?

Stel dat we in Suriname blijven, hoe gaan we dan ons huis verkopen en de camper, want die hadden we ook nog?

Hoe zou de familie reageren en specifiek onze dochters?

Nemen we nog spullen mee of laten we alles achter?

Nou de lijst met vragen werd behoorlijk lang en groeide met de dag. Dat deed ons besluiten om in elk geval tegen personen in onze directe omgeving te zeggen dat we plannen maakte voor Suriname voor een voorlopig verblijf. En daar werd gunstig op gereageerd door de meeste.

We zouden wel zien hoe het verder ontwikkelde.

En wij zijn natuurlijk niet de enige Nederlanders die naar een ander land willen gaan, alleen Suriname ligt niet zo voor de hand.

We hoorden opmerkingen zoals: "Wie gaat er in vredesnaam naar een derde wereldland wanneer je daar geen familie hebt wonen? Je moet wel gek zijn om je in die armoede thuis te voelen."

Sommigen van onze vrienden en kennissen vonden het maar niks en hadden slapeloze nachten van de vogelspinnen en slangen. Wij zagen echter de romantische kant van dit plan al wel zitten en konden de glimlach dan ook niet meer verbergen toen onze plannen handen en voeten kregen.

Ik wil ons eerst nog even voorstellen: mijn naam is Peter en mijn vrouw heet Lydia.

We ging nu serieus onze optie na en het eerst zouden we in de hete periode wel eens willen proberen of we tegen het klimaat kunnen. Verhalen van het programma "Ik vertrek" werden bekeken en lessen uit geleerd. Eerst onderzoek doen en dan pas een besluit nemen, niet andersom want dat mislukt vaak.

We hadden een plan om een ticket te boeken en dan in een maand, op verschillende plekken te kijken naar een woonomgeving voor een langer verblijf. Maar het werd anders.....

Ik heb iets nog niet vertelt, maar dat is logisch aan de start van een boek. Toch een belangrijk feit wat van invloed is geweest op onze beslissingen. Lydia en ik zijn Jehovah's Getuigen en hebben veel werk in de gemeente op ons genomen. We praten met veel mensen over de toekomst van het Paradijs en het was ons in ons eerste bezoek al opgevallen dat mensen in Suriname daar veel meer belangstelling voor hebben dan mensen in Nederland. In Nederland is men meer met bezittingen en geld bezig en daar hebben wij eigenlijk niets mee, dus past Suriname beter bij ons.

Deze wetenschap kan voor sommigen misschien een barrière zijn om verder te lezen, maar je zou ook uit nieuwsgierigheid het boek uit kunnen lezen en wellicht na afloop denken dat we zo gek nog niet zijn als enkele zeggen. Wij hopen van harte dat je verder leest, anders is het ook jammer van de investering.

Ik vertrek..... naar Suriname ! / 5

Veel plezier met het lezen. Zijn er aanmerkingen of opmerkingen? Ik ben open minded als deze in het boek
passen: peter@braxie.nl

2. Onze plannen

We zitten dus in 2009 het jaar dat onze oudste dochter, Marysa, met haar man Ben, voor het eerst in Suriname gingen dienen als pionier. Een plan wat later permanent werd.

In april van dat jaar gingen Lydia en ik hen voor 1 maand opzoeken. Zij woonden toen in Nieuw Nickerie, dat is in het westen van het land.

Nadat wij met hen deze maand waren opgetrokken, en we gemerkt hadden dat mensen in Suriname bijna allemaal belangstelling voor de Bijbel en God hebben, maakten wij plannen om in de toekomst ook naar Suriname te gaan. Het werk was leuk, mensen hebben de tijd om te praten. In Nederland is men kortaf en je spreekt nog maar weinig mensen met belangstelling. Veel hebben een sticker op hun deur waarop staat dat ze geen zin hebben om over geloof te praten of omdat ze al bekeerd zijn. Ja, dat kun je dan wel op je deur plakken, maar je daden bewijzen of het waar is zou ik zeggen. Als de kerken al jaren leeglopen, kun je je afvragen of de theorie Nederland wel geholpen heeft of dat het juist averechts werkt en dat het nu een losgeslagen boel is, maar dat oordeel laat ik over aan de lezer.

Ik had al gezegd dat Lydia altijd last van de kou heeft tijdens de Nederlandse winters en die ene maand met de tropische zon had haar veel goed gedaan. Maar ik werkte destijds nog in een fulltime dienstverband en dus moesten onze plannen even naar de ijskast.

Echter in december van dat jaar kwam als een donderslag bij heldere hemel het hoge woord eruit. De afdeling waar ik werkte werd opgeheven. Dat was geen nieuwe ontwikkeling, want deze weg was al geruime tijd door mijn werkgever (KPN) ingeslagen, maar nu was er een optie die ik nog niet eerder kon gebruiken. Ik kon me laten uitkopen.

Kun je je voorstellen dat ik 's-avonds met champagne en diner bij kaarslicht werd ontvangen? We konden de ijskast opentrekken en onze plannen gaan realiseren waarvan we dachten die pas over 6 jaar op te pakken.

De hilariteit was groot onder de collega's, toen ik ze vertelde wat Lydia en ik gingen doen.

Eigenlijk snapte ze het niet. Je levert alle luxe in voor een leven in een vreemd land. Ja inderdaad. De luxe is de grootste afleiding van de mens. Het is de basis van het financiële stelsel. Steeds maar meer geld verdienen om zo snel mogelijk uit te kunnen geven en je huis volproppen met onzinnige zaken, waar je maar kort plezier aan beleeft.

Ik vertrek..... naar Suriname ! / 7

Het is een stap, die je eerst tussen je oren moet nemen en die je ook samen moet nemen, want anders wordt het een mislukking. De fout die veel mensen maken met zo'n droom is dat de een de ander zijn wil oplegt. Maar Lydia en ik hebben het er vaak over gehad voordat de dozen ingepakt waren.

Wij werden warm van het idee dat we ons huis en de huisraad, en de camper zouden opruimen om de droom te realiseren, maar we wilden niet overhaast zaken afbreken, dus spraken we het volgende af.

We gaan eerst een paar keer voor 6 maanden, kijken of het werkelijk lukt en we houden dan ons woonhuis aan. Ook de camper werd nog niet verkocht. Eerst meer mogelijkheden in Suriname onderzoeken. En de zaken van mijn afkoop rond maken via de bestaande regelingen.

In januari 2010 eindigde mijn vaste contract en inmiddels was de stamrecht BV geboren. De notaris had onze plannen aangehoord en vond het een hele onderneming. Hij wilde wel weten of het allemaal zou lukken.

Op 1 februari nam ik de stap om te gaan pionieren, midden in de winter, maar ik besepte goed dat na bijna 40 jaar voor mijn werkgever stevig gewerkt te hebben tot soms 60 uur per week een leven als pionier gerechtvaardigd zou zijn voor bij mijn nieuwe "werkgever". Dat betaalde zich in de eerste week al positief uit.

We kregen het aanbod van een lieve familie om in Suriname te gaan wonen in hun vakantiewoning.

Wat moet dat kosten dan? (typisch Nederlands).

Niets !

Als je het erf bijhoudt en het gras maait dan mag je er gratis wonen. Dat was heel uitzonderlijk en velen stonden versteld, wij ook. In die woning konden we dus een mooie tijd doorbrengen en zo was de druk van de ketel om te zoeken naar een huis. We gingen boeken bij KLM en gingen voor 3 maanden.

Het genoemde huis in Suriname stond leeg, dus moesten we een bed, wat stoelen, een gasfornuis, koelkast enz.

Kopen. De koers was toen 1 euro = 2,35 srd en dat was goed te doen.

In Suriname zijn we naar het Bijkantoor gegaan en hebben gezegd dat we inmiddels een huis hadden en dat ze ons ergens mochten plaatsen. Dat werd Lelydorp, daar waren 2 gemeentes en Wanica kon ons goed gebruiken. Het huis stond ook in dat gebied en dus waren de reistijden niet lang. We maakten plannen om de volgende keer 6 maanden te gaan en dan half-om-half in Nederland en Suriname te zijn. Echter doordat Suriname steeds meer trek is dat 1 maal gebeurd, daarna was de verhouding 8 maanden Suriname en 3-4 maanden Nederland.

Tijdens ons 1^e bezoek spraken we af de volgende keer wat spullen uit Nederland op te sturen. Dat kon via een Toko in Arnhem. Dozen van 160 liter inhoud werden gevuld met lampen, en huiselijke dingetjes, maar ook voedsel, want in die tijd was de keuze in de winkels niet heel groot. Koffie altijd een basisbehoefte was duur en we hadden toch nog een Senseo over, dus met een paar honderd koffiepads vertrok die ook naar ons nieuwe huis.

Toen we na 3 maanden in Nederland terugkwamen, ergerden we ons een beetje aan alle luxe dingen die we in de loop der jaren verzameld hadden. Ook stond in ons huis veel wat je eigenlijk niet nodig hebt. Maar je bent onderdeel van het systeem geworden in al die jaren, dus je bent er ook nog niet zomaar vanaf.

Na het eerste halfjaar namen we het besluit dat we de Camper zouden verkopen. We hebben daarvoor altijd in Denemarken, Zweden en zelfs Finland fijne vakanties gehad, maar we zagen nu een verandering aankomen. We zouden waarschijnlijk nooit meer naar Scandinavië gaan en de camper in de winterstalling laten staan is dan ook geen optie.

Ik maakte foto's en een website (kwam KPN-kennis toch nog van pas) om de camper te gaan verkopen. Je moet weten dat we eerst een 2^e hands hadden, maar die was 3 jaar geleden verkocht. De 2^e camper, die we nu hadden, was dus precies op maat gezocht. Een bijna nieuwe met weinig kilometers op de teller. In België gekocht en waarvan de BPM door de vorige eigenaar was voldaan. Het was een luxe camper voor 4 personen met vast bed, badkamer, satelliet tv en navigatie systeem. We probeerden de camper te verkopen voor de prijs waarvoor we hem hadden gekocht en begrepen hebben we het niet helemaal, maar 3 weken later was er een koper. 100 Procent de vraagprijs werd betaald en dus konden we dat geld goed gebruiken voor onze reizen naar Suriname. De camping inventaris die er nog was hebben we via marktplaats aan de man gebracht en toen begon het pas echt leuk te worden. Want we besloten ook veel huisraad op die manier al vast op te ruimen.

Nog steeds was het plan om tijdelijk uit Nederland te zijn, mar inmiddels was het kwartje wel gevallen dat we dan beter ons huis ook konden verkopen en misschien een flatje moesten huren voor die paar maanden dat we in Nederland zouden zijn.

We kregen het idee omdat de verkoop van de camper zo goed was gelukt, om ook ons huis op een site te verkopen, maar wat komt daar allemaal bij kijken? Huiswestervoort.nl

Ik ging me oriënteren.

Zelf verkopen zonder makelaar moet kunnen.

Het was inmiddels wel de huizen crisis en veel huizen stonden onder water of werden met verlies verkocht, zodat een niet te overziene schuld aan de hypotheek overbleef.

Dat wilde we proberen te voorkomen natuurlijk. We hebben onze plannen met een paar personen besproken die ons tips gaven en toen hebben we het plan voorgelegd aan onze “grote werkgever”. Hem gevraagd of hij het er mee eens was en of we geen restschuld mochten overhouden.

We wilden ons huis dus midden in de huizen crisis verkopen en dan ook nog een huurappartement zien te vinden. We wilden namelijk nog steeds niet voor 100% naar Suriname, want we hebben in Nederland nog veel familie en vrienden waar we in de zomertijd tijd mee willen doorbrengen.

En waar zouden we dan in Suriname gaan wonen? Nog steeds in dat zelfde huis?

We hebben een aantal geweldige foto's van onze woning gemaakt. En daarna zijn de tekeningen van onze woning gedigitaliseerd. Ik heb zelf weer een website gemaakt, want we wilden in eerste instantie ons huis zonder makelaar verkopen, dat kon later altijd nog. Er was een omweg om ons huis alsnog op Funda te krijgen via een Belgische route en dat was een goeie zet.

Geloof het of niet, nadat ons huis op Funda was gezet, kwam er al na 3 dagen een mailtje binnen. Iemand wilde komen kijken en we maakten een afspraak. Deze aspirant koper was weg van het huis en zou na de taxatie een bod doen. Lydia en ik hadden na ons “werkoverleg” afgesproken welk bod we zouden accepteren.

Een langdurig proces lost ook elke maand een hypotheek aflossing en we rekenden uit dat 10 maanden in de verkoop eigenlijk 10 x een hypotheekaflossing zou kosten met alle andere vaste lasten dus 10.000 euro. Tja dan kun je makkelijk een bod wat iets lager is accepteren, want dan ben je van het huis en de kosten af. Dat heet nadenken en combineren. Als je jezelf vastpint op een verkoopprijs ben je niet flexibel en later blijkt dan dat je veel geld hebt weggegooid aan vaste lasten. Dat is dus niet slim, en daar gaan veel verkopers mee de mist in.

Wij hadden 1 principe: Wij wilden er in ieder geval geen schuld aan overhouden. We hoefden er ook niet op te verdienen, maar het idee dat je in Suriname nog aan je oude huis zit te betalen leek ons niet aantrekkelijk.

Het bod zat precies op die lijn, en na 3 weken in de verkoop te hebben gestaan, kon het bord VERKOCHT op de website. De nieuwe koper zocht nog voor de overdracht een notaris en dus kwamen we weer bij een oude bekende. En na alles te hebben uitgerekend zei die notaris. “U houdt er nog 3,50 euro aan over, dat heb ik nog nooit meegemaakt.” Nou wij ook niet, maar we vonden het prima zo. 1 last minder !

Ondertussen hadden we ons ook ingeschreven in een nieuwbouwproject voor een huurflatje, en was denk je?

We kregen een toewijzing, zaten bij de eerste 3, en uiteindelijk hadden we de eerste keus (!).

Alleen het zou pas over 6 – 8 maanden klaar zijn. Wij dus kritisch door onze spullen heen gelopen met de vraag wat gaat er mee naar de nieuwe flat en wat nemen we misschien mee naar Suriname? Maar ook: Waar nemen we afscheid van? Wat verkopen we of geven we weg? En zo ging het project “Marktplaats 2.0” van start. Er is in een korte periode een half huis leeg verkocht en de rest werd opgeslagen in een Citybox totdat we terug zouden zijn en het flatje opgeleverd was.

Tussentijds gingen wij even naar Suri..... deze keer voor 5 weken, om daarna terug te keren naar Nederland om de overdracht netjes af te handelen.

Als we in Nederland waren sliepen we bij familie of vrienden en leefden we uit de koffer. Was ook een bijzondere tijd en je leert veel samen te doen en elkaar nog meer te verdragen.

We waren nu voor het eerst in ons huwelijk eigenlijk een stel daklozen en besloten wederom een ticket te boeken, nu voor 3 maanden in de aller heetste periode van het jaar. Dat had 2 voordelen: ten eerste zouden we een antwoord krijgen op de vraag of we wel tegen die hoge temperaturen van rond de 40 graden (gevoelswaarde) konden, en ten tweede zou het door onze vrienden aangeboden huis door ons ingericht kunnen worden met wat spullen uit Nederland. En moesten we een airco aanschaffen of niet?

Het antwoord op al deze vragen was: Ja!

We kunnen goed tegen de warmte en in het huis was het prima vertoeven, maar wel met een airco (vooral 's nachts). Nu wisten we het zeker!

We gaan even kijken naar de formaliteiten die voor zo'n reis noodzakelijk zijn en komen daarna weer terug in het verhuizingsproject.

Onze nieuwe woning.

3. Visum of KV? , ticket, inenting en andere voorbereidingen

That's the question.....

Het is net een slechte quiz. Wanneer je eenmaal besloten hebt dat je naar Suriname wilt gaan dan heb je nog wel een aantal barrières te nemen. De eerste, die is makkelijk: ga je met SLM of de KLM?

Het is natuurlijk een persoonlijke voorkeur en misschien speelt de prijs ook een rol, maar dit zijn eigenlijk de 2 echte opties. Dus dat!

Er zijn ook spannende verhalen van vliegen via Parijs naar Frans Guyana en zelfs via Londen met een overstap in New York. Dat is menig Eurootje duurder en kost ook nog eens extra veel tijd. En zeg nou zelf: wie wil er nu over de Bermuda driehoek vliegen?

Weet wel dat beide maatschappijen het zogenaamde alleenrecht hebben en dat de prijs van de tickets niet goedkoop is, zeker niet als je gebonden bent aan de kindervakanties. Maar aangezien wij daar geen last meer van hebben en graag op tijd willen aankomen hebben we voor de KLM gekozen. De SLM heeft furore gemaakt in het aankomen na sluitingstijd en wordt in de volksmond per slot van rekening niet voor niets "Slome Luchtvaart Maatschappij" genoemd. Je kunt natuurlijk ook denken:Wij hebben het horloge en Surinamers hebben de tijd, dus waar maak je je druk om?

Mocht je willen gaan reizen met de KLM, dan kun je boeken via verschillende internetsites of via een reisbureau, maar eigenlijk heeft dat geen toegevoegde waarde meer tegenwoordig.

Kijk even naar je annuleringsverzekering. De meeste verzekeringen hebben een clausule opgenomen dat indien je visum niet akkoord wordt gegeven je de volledige reissom terug krijgt, maar check het wel even **vóórd**at je boekt.

Welk visum vraag je dan aan?

Je kunt naar de site van het Surinaamse consulaat voor de laatste info op dit gebied, er wijzigt nog al eens iets op dit gebied. Maar het toeristenvisum wat tegenwoordig bestaat geeft in veel gevallen een goed begin.

Toen wij gingen was het een stuk moeilijker maar sinds 25 november 2011 is het mogelijk om een toeristenkaart aan te vragen als je verblijf maximaal 3 maanden duurt. Deze is zelfs op Schiphol en ook op Zanderij verkrijgbaar. Wanneer je langer wilt blijven moet je een KV (kort verblijfsvergunning) aanvragen. Je hebt daarvoor wel een heleboel paperassen nodig, maar dan wordt het mogelijk om je tijdelijke verblijf te rekken.

Denk er wel aan dat de kosten voor deze KV kunnen oplopen. Meer dan voor een Toeristenkaart. Zie voor de

laatste tarieven en voorwaarden voor alle soorten visa, de website van het Surinaamse consulaat te weten:

<http://www.consulaatsuriname.nl>

Let op: een Visum is alleen een goedkeuring om het land binnen te komen, **geen** toestemming om er te verblijven. Dit is een veel voorkomend misverstand.

Denk dus twee keer na voordat je een aanvraag indient en zorg dat je echt alle gevraagde documenten bij je hebt anders maak je de reis naar Amsterdam voor niets.

Mocht je kiezen voor een KV, wees er dan op voorbereidt dat je alle originele documenten ook moet meenemen naar Suriname. Dit wordt je niet verteld, maar daar wordt je wel mee geconfronteerd wanneer je voor de loketten in Paramaribo staat. En zie ze dan maar te krijgen als ze opnieuw uit Nederland moeten komen.

Nog een belangrijk punt!

Alle officiële documenten zoals huwelijksakte, geboorte aktes, huwelijkse staat formulier, moeten zijn voorzien van een apostille van de rechtbank. Kost 20 euro per stuk. En doe het maar, want anders wordt je aanvraag in Paramaribo niet in behandeling genomen.

Het is best jammer, maar er is weinig of geen overleg tussen de ambtenarij in Suriname en de loketten op het consulaat in Amsterdam. Beiden zijn alleen met hun eigen zaken bezig en weten niet van elkaar wat de richtlijnen en regels zijn. Dus per verrassing hoor je pas in Paramaribo dat je alle originele documenten weer nodig hebt en dat men geen genoegen neemt met fotokopieën.

Nog een puntje. Als je een tijdelijke verblijfsvergunning hebt moet je een ziektekostenverzekering afsluiten, want zonder ziektekostenverzekering wordt je aanvraag voor permanentverblijf ook niet aanvaard.

Inentingen en andere voorbereidingen

Omdat Suriname een tropisch land is, is het altijd nodig om te kijken of je bepaalde vaccinaties moet nemen voor je naar dit Zuid-Amerikaanse land afreist. Over het algemeen valt het in Suriname wel mee met de enge ziektes, maar toch is het goed om je te laten informeren over de eventueel benodigde inentingen. In principe hoef je je niet verplicht te vaccineren wanneer je naar Suriname gaat. De enige uitzondering op deze regel is wanneer je naar Suriname reist via een gebied waar gele koorts heerst. Een vaccinatie tegen gele koorts is in dat geval verplicht om Suriname binnen te mogen.

Bij een vakantie in Suriname wordt een DTKP-prik (difterie, tetanus, kinkhoest, polio) over het algemeen aangeraden. Wij hebben ruim voor ons vertrek het zekere voor het onzekere genomen en een DTKP-prik maar

ook een vaccinatie tegen gele koorts en Hepatitis-B gehaald. Bij de GGD krijg je een mooi medisch paspoort wat goed met je reispapieren kan worden meegenomen.

Malaria

Malaria is een ziekte die door muggen wordt overgebracht en deze komt nog voor in het regenwoud van Suriname, en dan het gebied wat aan Brazilië grenst. Een inenting tegen deze ziekte bestaat niet, wel zijn er preventiemiddelen in de vorm van tabletten beschikbaar. Normaal gesproken komt malaria alleen voor diep in het tropische regenwoud. Wanneer je in de kuststrook bent zoals in Paramaribo, hoef je dus geen malariatabletten te slikken. Zelfs als je naar Brownsberg gaat, is een malariakuur over het algemeen overbodig. Controleer echter altijd de plaatselijke berichten! De kans op een malariabesmetting is niet groot wanneer je voorzorgsmaatregelen neemt tegen muggensteken. Er zijn handige rackets te koop die je oplaadt aan de 110 Volt. Daarmee wordt jagen op muggen nog leuk ook. Koop plaatselijk een antimuggenspray met DEET. Daarnaast kun je in de schemering en 's avonds vaak beter lange mouwen aanhebben, vanwege het grotere aantal muggen. Niet alleen helpt dat tegen malaria, muggensteken zijn zo-wie-zo irritant (ook zonder malaria!) Wanneer je gaat kamperen in Suriname (of als je ergens bent waar geen muskietennet aanwezig is), dan moet je die zeker zelf meenemen. Een klamboe is echt noodzakelijk bij kamperen! Het houdt ook andere insecten, kikkertjes en spinnen uit je bed weg.

Een algemeen advies dat vaak gegeven wordt is om een malariakuur mee te nemen naar het regenwoud indien je er meer dan 2 nachten verblijft. Mocht het in Suriname nodig worden om een kuur aan te schaffen, dan is dat goed mogelijk bij apotheken in Paramaribo. In Nederland zijn de tabletten duur en worden niet altijd vergoed door de zorgverzekeraar. Inderdaad raar! Ons advies is: gebruik je gezonde verstand en laat je altijd voordat je op reis gaat informeren naar de huidige stand van zaken.

Dengue

Dengue kan een groter probleem zijn en ook tegen deze mug kun je van te voren geen medicament of spuit innemen. Helaas vervelend, maar waar. De Dengue-mug komt het meeste voor bij stilstaand water en aangezien veel Surinamers emmers, autobanden en andere rommel op hun erf laten liggen, is de

kans tegenwoordig redelijk aanwezig dat deze mug er gedijt. Hij valt wel meer op dan de malariamug, hij heeft witte puntjes op zijn pootjes en gelijk doodmeppen is de beste oplossing.

Houdt verder in de gaten hoe je ziektebeeld is. Ga bij hoge koorts en braken direct naar een dokter en denk niet dat je maar een griepje hebt.

Deze mug kan nog een ziekte rondbrengen namelijk Zika, maar ook die kans is niet erg groot. Waarschuwingen lees je in de krant als het heerst of hoor je op de radio en tv.

Wat moet je nog meer ter voorbereiding bedenken?

Neem een reislader voor je telefoon e.d. mee en koop bij de lokale supermarkt verloopstukjes voor de stopcontacten als dat noodzakelijk is. Soms kom je stopcontacten tegen waar twee platte pennen in moeten in plaats van de bekende ronde. Opladers werken meestal wel, maar kijk het toch even na voor de zekerheid.

Indien er op staat INPUT 100 – 240 Volt of zoiets, dan werken ze altijd, maar wanneer de input alleen 230 Volt is, dan heb je in Suriname vaak pech, want het stroomnet is standaard 110 Volt.

Voorheen zou ik zeggen neem een goede plattegrond van Paramaribo en een reisgids mee, maar tegenwoordig werkt GoogleMaps perfect.

Meestal mag je 1 koffer met een maximaal gewicht van 23 kilo meenemen en daarnaast maximaal 11 kilo handbagage, maar bij KLM mag je ook nog een extra koffer van 23 kilo voor je reis aanmelden. Je moet daarvoor wel € 55,- betalen, maar dat is een stuk voordeliger dan overvracht betalen op Schiphol zelf.

Er is ook nog een andere optie wanneer je veel spullen wilt meenemen. Wij zijn nu eenmaal verknocht aan de Nederlandse kaas en koffie, dus namen we die geregeld mee. Maar je kunt dit en zo ook andere dingen, opsturen.

Om dat te regelen ga je naar een Surinaamse of Chinese Toko bij je in de buurt en vraag of hij pakketten naar Suriname verzendt. Vraag het anders aan een Surinamer bij je in de buurt, want de meeste gebruiken die optie om spullen naar familieleden toe te sturen. Je koopt dan een lege doos, en dat kan in verschillende maten. Wees niet te zuinig en koop gelijk de grootste. Adresseer deze aan jezelf en zet er een telefoonnummer op waar je in Suriname op bereikbaar bent. Lever de doos nadat hij zeer goed is ingetaped, echt alle naden dicht tapen, een week of 3 voor je vertrek, in bij de Toko. Deze geeft gelijk aan in welke week je het pakket in Paramaribo bij de douane kunt verwachten.

Wanneer je nieuwe spullen stuurt, haal deze dan uit de verpakking en omwikkel ze met bubbeltjes plastic. Dat scheelt een heleboel in de ruimte en de douane weet dan gelijk dat je niet handelt, maar dat het voor eigen gebruik is. Wij verzenden zo ook olijfolie, want die is echt duur in Suriname, en in vacuüm verpakte kilo's kaas in verschillende soorten. De kaas die in Suriname in de supermarkt wordt verkocht, smaakt naar stopverf en is niet te pruimen, zeker bij een wijntje.

En denk ook aan de koffie als je die graag drinkt. Je kunt hier wel koffiepads of bonen kopen, maar de prijs is behoorlijk aan de hoge kant. 1 kilo koffiebonen is omgerekend 25 euro (!)

Wij hebben zo ook boeken, schoolschriften, pennen en potloden voor kinderen opgestuurd, want ook dat is voor de gezinnen vrij kostbaar. Je hoort hier zelfs dat daar bij het begin van het schooljaar een lening voor moet worden afgesloten. Kun je je dat voorstellen?

Mocht je dan ook hulp willen bieden aan grote gezinnen of zelfs aan scholen, dan wordt dit met open armen aanvaard.

Indien je dus een doos naar jezelf opstuurt heb je voldoende ruimte voor de rest van je bagage in je koffer.

Bedenk wanneer je een extra koffer meeneemt (naast die 2 standaard koffers): wie sjouwt die dan? Je hebt per slot van rekening maar 2 handen.

Er zit aan zo'n doos versturen nog een voordeel want er zit namelijk geen maximaal gewicht aan, en onze doos heeft de 100 kilo wel eens gehaald.

Luchtpost is zeker geen garantie dat het er dus vlug is. Wij krijgen regelmatig nog wat briefpost uit Nederland, en die doet er 5 tot 8 weken over.

Vergeet bij je voorbereidingen ook niet om een kleine reisapotheek samen te stellen, maar stop die niet in je handbagage. Paracetamol en een tekentang, pincet, verband, pleisters en een goede schaar mag je zeker niet vergeten. Maar denk ook aan kiespijn- en hoofdpijnpoeders, je eigen medicijnen die je gebruikt en de pil. In Suriname zijn veel medicijnen schaars. Ook niet alles is zonder recept verkrijgbaar en dat scheelt je een lange zit bij een medische post of huisarts. En ook al betaalt je ziektekostenverzekering in Nederland het wel, hier moet je het eerst zelf allemaal voorschieten.

Neem wel je verzekeringsbewijs mee, want daar wordt wel om gevraagd bij medische hulp.

Het laatste waar je aan moet denken voor vertrek is voldoende Euro's. Je kunt hier nergens Euro's pinnen en de automaten met SRD's zijn vaak leeg. De koers is instabiel en zit nu 2021 op een hoogte van 16,80 SRD voor 1

euro. En je weet: banken in Nederland willen geen risico's lopen. Dus handelen ze niet in SRD's. Je zult dus in Suriname moeten omwisselen

Bij een bank of bij een Cambio. Als je een taxi neemt vanaf Zanderij dan weet de taxichauffeur wel waar een Cambio om te wisselen. Doe niet te veel in 1 keer, want er lopen personen rond die dat goed in de gaten houden en dan loop je risico.

Met een Creditcard betalen kun je hier wel vergeten. Alleen in de Stad bij duurdere winkels, een vliegmaatschappij of duurdere hotels zal dit worden geaccepteerd. Verder lukt dat bijna nergens.

De enige uitzondering is geld opnemen bij een pinautomaat, als die niet leeg is, maar dan betaal je wel wat kosten. Het is een goede reserve betaalmiddel voor noodgevallen (dat je plotseling terug moet naar Nederland en een ticket moet betalen).

Tip: Denk bij boeken ook aan het z.g. "open ticket".

En houd dan ook rekening met de douane. Reizen van en naar Suriname via Schiphol hebben een 100% controle. Dat wil zeggen visiteren, 2 maal tassen inspectie, door de scanner en eventueel besnuffeld worden door een narcotica hond of geldhond. Het is jammer, maar broodnodig. Men vangt nog steeds 'amateurs' die drugs mee willen nemen en daar moeten we ons maar naar schikken.

Men is zeer inventief in het bedenken van plekken om drugs te smokkelen, maar de douaniers, honden en hun elektronische hulpmiddelen worden ook steeds slimmer en de laatste tijd worden er bijna elke week van deze lieden al op Zanderij tussenuit geplukt. Dat is een goed teken, want dat geeft aan dat ook de Surinaamse overheid het probleem wil aanpakken en daar ook steeds beter in slaagt.

Heb je het vervoer van Zanderij naar je logeeraadres al geregeld?

Denk eraan dat de taxichauffeurs je graag een rit aanbieden mocht je straks uit de aankomsthal naar buitenkomen. Ze staan letterlijk voor je in de rij, dus zoek een mooie auto uit. Een ritje naar Paramaribo is tegenwoordig zeker 250 SRD, maar maak de prijs wel rond vóóordat de motor gestart wordt of voordat je koffer in de bagageruimte ligt, want ze zijn soms heel snel....

4. Geland en dan

Wanneer we na 9 uur zitten eindelijk uit het vliegtuig stappen en richting de douane lopen denk je misschien: "Zo hier zijn we dan voor de komende 6 maanden", maar die vlieger gaat niet zo maar op. Ga in de goede rij staan met het formuliertje wat je in het vliegtuig hebt ingevuld. Wij zijn inmiddels "**Ingezetenen**", maar toeristen zijn dat NIET, anders heb je daar al je eerste aanvaring met de overheid. Alleen als je vaker komt en een verblijfsvergunning hebt ben je **ingezetenen** en mag je in de rechter rij, verder staat iedereen links of in het midden in de rij. De linker is eigenlijk voor 60Plus, maar die gaat ook erg langzaam.

Aan het bureau van de meestal een vriendelijke douane beampte moet je het formuliertje, je paspoort en soms je inentingsbewijs laten zien.

Je krijgt toestemming, bevestigd met een stempel in je paspoort, dat je 1 maand mag blijven. Of 3 als je met een toeristenkaart reist en je ticket langer geldig is. Wil je langer blijven, dan moet je binnen 2 weken, en het slimste is om dat direct in je eerste week te doen, naar de Vreemdelingen Politie. Neem je paspoort en je ticket mee. Ga in de ochtend tegen 11:00 uur, dan is de grootste drukte achter de rug.

Er werken echt hele vriendelijke mensen, maar 1 tip, erger je niet aan hun manier van werken. Het is absoluut niet efficiënt en zeer onduidelijk.

Er worden schriften uit grootmoeders tijd gebruikt voor de registratie van je gegevens en vervolgens sta je in de wachtstand, maar let op hoe de ambtelijke molen werkt en vertel hierover tijdens leuke winteravonden, of wanneer je straks thuis in Nederland zit te genieten van je foto's van dit hele mooie land. Dan neem je op de koop toe dat het verkrijgen van een tweede stempel in je paspoort met de geldigheid tot je thuisreis bijna 1 uur in beslag neemt en een opvoering is van het beste amateurtoneel wat je je maar kunt bedenken. Alleen het jammere van de zaak is dat dit allemaal absolute ernst is en dat je er zeker niet ter plekke om moet lachen of grapjes over mag maken, want dan gaat je feestje misschien niet door.

Oké, eindelijk mag je blijven en wat dan?

Wat? Mag je maar 3 maanden blijven en je wilde 6 maanden of misschien wel 1 jaar?

Ja, dan kom je uit op deze pagina, want dan ben je een geval van een heel andere klasse.

Indien je een KV aanvraag hebt gedaan in Amsterdam en je hebt na 3 maanden wachten via de site van het consulaat gehoord dat je aanvraag is goedgekeurd, neem er dan nog geen Parbootje op. Want na het verlengen van je eerste maand tot 3 maanden bij de Vreemdelingen Politie, zoals op de vorige pagina is beschreven, moet je naar een volgend loket (loket1 dus), dat is 2 deuren terug.

Je krijgt dan een kopie van een kopie, van een kopie, van een kopie van een formulier met een verwijzing om in de Henck Aronstraat nr. 1 bij de kas een bedrag van 150 US dollar te gaan betalen. **Met deze kwitantie en het ingevulde verzoekschrift + paspoort + een kopie van alle beschreven pagina's uit het paspoort + pasfoto + plakzegel van SRD 1,50 (die niet bestaat, maar wel die van 2 SRD en welke je bij het Postkantoor moet halen) + alle documenten die je ook al in Amsterdam hebt ingeleverd, o.a. bewijs van inkomen, meld je je weer na een paar dagen bij het zelfde bureau.**

Nog even een detail. Op het adres Henck Aronstraat 1 staat een leeg pand. Het lijkt er op dat het afgebroken wordt, maar gelukkig wist een voorbijganger ons de kas te wijzen in een gebouw een straat verderop. De voorraad van die formulieren was waarschijnlijk erg groot en weggegooid is zonde. Dus dat!

Als je na 2 dagen terugbent bij het loket achter deur 1 en door de eerste screening komt, krijg je een nummertje en mag je door naar de wachtkamer. Daar zitten meestal aardig wat mensen die allemaal een verblijfsvergunning willen. Het is lastig te horen wat de lokettiste zegt, want in deze ruimte staat de hele dag een TV aan (waar echter niemand naar zit te kijken). Maar dan wordt je geroepen.

Opnieuw krijg je 2 formulieren die je helemaal moet invullen. Vergeet niet de originele documenten terug te vragen, **want die heb je later weer nodig**. Het is heel slim om zelf van alles al een fotokopie bij je te hebben, zodat die behouden kunnen worden door deze dienst. Vervolgens krijg je wederom een nummertje en mag je na 6 weken op een website kijken of je aanvraag is goedgekeurd. Zeggen dat dit al gebeurd is in Amsterdam maakt weinig indruk, dus geef je er maar aan over. **No Spang!**

Na 6 weken blijkt dat je goedkeuring hebt gekregen. Zo blij als een kind ga je wederom terug naar de vriendelijke man, waarvan ik dacht dat hij de portier was, achter deur 1. Je krijgt een beschikking waarin staat hoe lang je mag blijven en wordt voor de tweede maal naar de vreemdelingenpolitie achter deur 3 gestuurd. Overleg de beschikking + je paspoort + wederom 1 pasfoto en zet jezelf voor een halfuurtje wederom in de wachtstand.

Er gaat iemand driftig stempelen op al je papieren en in je paspoort en dan denk je dat het rond is, maar NEE, nu moet je nog naar het CBB (Centraal Bureau Burgerzaken) om je in te schrijven. Gelukkig zit dat in de buurt. Als je daar aankomt, slaat de schrik je om het hart. Er staan wel 50 geparkeerde auto's op het terrein en om het gebouw en er lopen heel veel mensen. Jij moet aan de linkerkant van het gebouw naar binnen. Via de portier wordt je doorgestuurd naar een stoffig kantoortje waar je je brood niet eens wilt opeten (dat komt daar niet door de keuringsdienst van waren). En let op, de deur is bijna te vies om beet te pakken. Maar wat blijkt? De

ambtenaren eten uit de la en doen dan even het loket op “gesloten”. Er zijn 3 loketten met wederom een aantal vriendelijke dames. Je overlegt je beschikking en je paspoort, maar dat is niet voldoende. De originele geboorteakten en huwelijksakte zijn plotseling ook nodig, dus je bent gewaarschuwd.....

Na een kleine wachttijd en wat gestempel en geschrijf en ook nog het invullen van een onduidelijke ontheffing, wordt je op basis van het adres waar je gaat wonen, verwezen naar het lokale CBB kantoor. Let wel even op, want de juffrouw die ons hielp wist niet waar onze straat lag en verwees ons eerst naar een verkeerd wijkgebouw. Dus Dat!

Je snapt natuurlijk al lang, dat je al deze bezoeken niet op 1 dag voor elkaar krijgt en dat deze tocht langs de Surinaamse lokettiers meerdere dagen in beslag gaat nemen.

De laatste hindernis, althans dat is de verwachting, het wijkgebouw van het CBB.

Aangekomen bij dit lokale CBB kantoortje (echt elke Chinese supermarkt is groter en beter uitgerust) sta je weer in de rij. "Wij komen ons laten inschrijven", is de melding.

Ook deze meestal vriendelijke dames hebben weer alle originele documenten nodig beweren ze. Dus nog 1 keer: Paspoort + beschikking + geboorteakte + huwelijksakte + die rare ontheffing van het hoofdkantoor van het CBB, waarvan we niet weten waarvoor hij is + van alles 1 kopie, want die houden ze achter (ook hier voor het dossier). Helaas heeft het kantoor zelf geen kopieerapparaat, dus regel dat zelf even?

Er blijken 2 problemen te zijn. 1^e we hebben onze “Burgerlijke Staat” niet bij ons. Vraag me niet wat het is. Ik ben ruim 10 minuten met de chef van het bureau, ook een dame, in gesprek geweest, maar ze kon het me niet uitleggen. En er was nog een probleem. De straat waar wij wonen bestaat niet?!

"Nou ja, er staan al 7 jaar huizen en er wonen meerdere families" zeg ik nog, maar dat hielp niet. Ze werd een beetje pissig en zei dat ik de eigenaar van het huis moest zeggen dat hij de straat moet laten registreren. Dat is een proces van maanden, ik voelde me niet geroepen om dit te doen. Ik mocht toen, bij wijze van uitzondering, het perceelnummer en het kavelnummer aangeven en uitleggen waar de straat begint. Dat wil zeggen op het kruispunt van de straat die zij nog wel kende. Daar hadden we dan geluk bij.

En wij kozen dus voor deze laatste optie.

Twee dagen later zijn we terug en onder protest wilde ze ons nu toch wel inschrijven. Echter werd er wel een opmerking op het inschrijfformulier gezet: “Moet nog Burgerlijke Staat inleveren”. Wat dat is, kon of wilde ze niet uitleggen. Wij vonden het wel goed zo en hebben samen afgesproken geen voet meer in het kantoor te

zetten. **Dat “Burgerlijke Staat” is trouwens een bewijs van het Nederlandse gemeentehuis, dat je nog getrouwd bent, met apostille vanzelfsprekend.**

Wel nog even gelijk een inschrijvingsbewijs van 2 SRD aangevraagd, omdat we dit voor de verlenging van onze verblijfsvergunning weer nodig hebben. Jammer, maar 2 ambtenaressen hebben deze voor mij en Lydia apart geschreven en wat blijkt? Ja hoor, er zit een overschrijffoutje in. Als dat maar goed gaat met de aanvraag van de verlenging....

Voor het vervolgproces ga je naar hoofdstuk 20 van dit boek, daar begint het feest opnieuw, inclusief de 150 USD.

Hierboven het Ministerie van Openbare werken.

5. Inboedel meenemen?

Wanneer je er over denkt om huisraad vanuit Nederland mee te nemen naar Suriname, dan kom je er vrij snel achter dat daarvoor weinig informatie op internet te vinden is. Meestal kom je op sites van internationale vervoerders die algemene prijsinformatie geven over het verzenden van een container of dozen.

Tijdens onze speurtocht naar een betrouwbare vervoerder hebben we verschillende offertes gehad van bedrijven en daarvan liep de prijs uiteen van € 1500,- tot wel € 4000,- .

Ook de voorwaarden waren nogal uiteenlopend. Het ene bedrijf zegt: Kom het maar in Rotterdam brengen, dan zetten wij het hier in een container, terwijl een ander aanbiedt de zending bij je thuis te komen ophalen. En dat ook nog voor een lagere prijs.

Hieronder wat tips waar je goed op moet letten.

Maak een goede paklijst. Nummer elke doos of pakket afzonderlijk en zet b.v. in een Excelbestand letterlijk alles wat in elke doos zit. Zet het nummer van de doos duidelijk op de zijkant en de bovenkant. En moet je iets uit elkaar halen b.v. een eettafel, pak dat dan apart in, dan is elk pakketje een losse collie (!). Dus 4 poten, 1 blad en 4 stoelen zijn 9 collie. Tape de dozen goed dicht en omwikkel alle losse artikelen met bubbeltjes plastic. Rollen van 100 meter kun je kopen bij o.a. Office Center.

Zet op de paklijst ook je naam en adres in Nederland en in Suriname en een telefoonnummer waar je in Suriname bereikbaar bent. Geef aan dat het om eigen inboedel gaat na verhuizing.

Vraag na of de zending is verzekerd en of de kosten compleet zijn inclusief aflevering aan huis in Suriname, dat voorkomt verrassingen. Vraag ook of je alles in Nederland aan de vervoerder kunt betalen z.g. One-stop-shopping model.

Omdat onze dochter en haar man gingen emigreren hebben wij hun vracht ingepakt en ook wat van onze spullen in dezelfde vracht meegegeven. Wij hebben zaken gedaan met Transportonderneming Van Rhenen uit Barneveld. Zij komen alles netjes thuis ophalen en zorgen voor een tijdige verzending. De overkomstduur wordt geschat op 3 weken, maar dat kan ook 5 weken worden als de boot net weg is.

Wij werden netjes door de Surinaamse agent gebeld dat de zending binnen was gekomen en we moesten ons op het kantoor melden. Neem een kopie van de paklijst en je verblijfsvergunning en paspoort mee, anders moet je 2x gaan.

Wat er daarna gebeurt, is compleet onvoorspelbaar en soms ook onvoorstelbaar. De inkleding, de havenautoriteiten, nog een derde bedrijf als tussenhandel en de agent spelen een spel wat wij als Nederlanders niet kunnen begrijpen, maar waar we wel last van hebben.

Het lijkt op “Mens erger je niet!”.

Een buitenlander zonder vergunning mag niet op het haventerrein, dus kun je ook niet bij de inkleding komen. Er was een onverklaarbaar verschil met het aantal collie en onze paklijst. Omdat we niet zelf een hele container (een kleine van 20 feet) vol hadden, heeft Van Rhenen er nog een ander deel, van een andere klant, bij in gezet. Dat betekende dat de hele zending uit de container is gehaald en is opgeslagen in een loods (van die tussenhandel).

We zijn in een periode van 2 weken 8 maal op het kantoor van de Agent geweest en hebben daarnaast nog zeker 10 maal telefonisch contact gehad. Uiteindelijk moesten we takelwerk, de container moest natuurlijk van het schip af, en bewaarloon betalen. De container heeft 8 dagen op Surinaamse grond gestaan. Met het takelen bij elkaar was dat een bedrag van bijna € 200,- en daarna zou de zending worden afgeleverd. Dus Dat!

Toen de zending dan eindelijk thuis werd afgeleverd, op een platte vrachtwagen met een dekzeiltje erover, gelukkig was het droog weer, kwamen we er achter dat elke doos was opengemaakt en alles was er bijna uitgehaald en weer in gestopt, maar dan op Surinaamse wijze. Dus ondersteboven!

We misten ook nog een behoorlijk deel van de zending waaronder 4 fietsen en een 2-persoonsmatras en dingen van waarde zoals gereedschap en een gitaar, dingen die je toch niet snel over het hoofd kunt zien. Er kwam ook nog iemand van het kantoor bij ons thuis om naar de zending kijken, ja we hadden gelijk!

Direct gemeld en inderdaad: Er was nog iets blijven staan, dat zou morgen nagebracht worden. Dat klopte: de matras en fietsen waren er weer, alleen de sloten waren inmiddels onbruikbaar geworden. Misschien toch een knutselaar die de fietsen erg mooi vond, maar betrapt was?

Uiteindelijk bleek dat er behoorlijk wat “geleend” was. Vooral dus goed gereedschap, een gitaar en zelfs een pak werkhandschoenen. We hebben zelfs nadat we de Agent aansprakelijk hebben gesteld er nooit meer iets over vernomen. Niet van die spullen, maar ook niets meer van de Agent. Dat terwijl we als borg voor teruggave 25 % van de factuur afgehaald hebben. We zeiden dat ze dit bedrag alsnog zouden krijgen als onze spullen teruggebracht zouden worden, maar het heeft geen effect gehad.

Nou ja, het is toch heel bijzonder dat nou net de werkhandschoenen gestolen moesten worden. Dat verwacht je dan als Nederlander niet zo snel.

Een goed motto om elke dag mee te beginnen in Suriname is: **No Spang !**

Mocht je nog niet weten wat dat betekent? Binnen 2 dagen na aankomst ben je er achter.....Dat kan ik iedereen beloven.

Succes met het in- en uitpakken van je zending.

6. Verder met het verhuisproces.

Ik had beloofd verder te gaan met het verhuisproces.

Wel tot nu toe heb ik beschreven wat er in de eerste 3 jaar van ons verblijf is gebeurd. Steeds weer terug naar

Nederland en nu is het dus 2012. Het flatje is opgeleverd en we kunnen met frisse moed de Citybox straks uit gaan pakken.

Wel moet alles nog gedaan worden, want de flat wordt casco opgeleverd. We hebben afgesproken dat we er zelf een IKEA keuken in willen zetten en dat was prima.

Op naar IKEA dus voor de keuken en wat kasten en een bank en wie weet wat nog meer.

We hebben in 2 weken tijd met hulp van lieve vrienden alles met glasvezel behangen en geverfd, de keuken gemonteerd en de kasten in elkaar gezet. Vloerbedekking werd gelegd door de leverancier.

Ja het was echt een geweldige flat. Op de 3^e verdieping met vrij uitzicht over een natuurzwembad en de IJssel richting Arnhem. Leek wel een hotelsuite.

We hebben er de eerste keer 3 maanden gewoond, en toen de het jaar er op er weer waren kregen we een bijzonder gesprek met onze jongste dochter.

Ze wierp op de hei een vraagje op: Waarom blijven jullie niet in Suriname? 2 huizen is toch hartstikke duur? Ja daar zat wat in.

Maar legden we uit, we doen dat ook voor jou om je niet alleen gevoeld te laten. Ben je gek, je moet het gewoon doen, dit hou je niet vol. Ook dat was waar, want als ik naar ons banksaldo keek, ging het alleen maar naar beneden. We konden dit geen 3 jaar mee volhouden, dan moesten we verder in Nederland blijven.... Maar ik zat liever in Suriname.

Lydia had daar om genoemde reden meer moeite mee, maar nu het hoge woord er uit was, was haar probleem voorbij en wilde ze ook weg.

We beloofden dat we er serieus naar gingen kijken.

Ja en hoe ging dat dan?

Om te beginnen hadden we nog steeds de beschikking over het huis van onze lieve vrienden. Inmiddels hadden we wel een grote kamer en 2^e balkon aan laten blouwen, want als zij zelf wilde komen met alle zes de kinderen, dan wilde ze wat mee ruimte. Om onze kosten in ruil voor hun gastvrijheid hebben we die verbouwing graag laten uitvoeren.

Iets later waren haar zus en zwager voor een paar maanden gekomen. Zij hebben een huis tegenover in de straat. Het idee werd geopperd om een stuk grond van een andere zus te kopen. Je moet weten dat deze grote familie dertien kinderen had met elk een eigen stukje grond. Echter niet allemaal wilden er een huis op bouwen. Dus naast het gehuurde huis was er nu een stuk grond van 500m te koop.

Het idee ontstond om een eigen huis te gaan bouwen en de tekeningen werden in rap tempo gemaakt en gedeeld met onze schoonzoon. Hij is tenslotte architect met kennis van zaken.

Ook gingen we de grond laten taxeren en zochten een betrouwbare aannemer.

7. Waarom een huis in Suriname?

Tja, dat is eigenlijk al een verhaal op zich. En eigenlijk staat de reden al voorzichtig genoemd in mijn eerste boek “Winters in Suriname” wat in 2013 is uitgekomen. Daarin heb ik beschreven wat mij en mijn vrouw trekt in het geweldige

mooie land Suriname.

We zijn er nu zo vaak geweest dat we Nederland willen inruilen. Ik weet niet wie het hebben wil, maar wij zijn er klaar mee. Het klimaat is al niet wat je hoopt, maar nu er ook nog allerlei regeltjes en financiële beperkingen gaan gelden, hebben we eens goed nagedacht en besloten om te gaan verkassen.

Het wordt niet zo'n programma als “Ik vertrek” Want dat blijkt meestal “Ik verrek” te worden. Nee, wij willen goed voorbereid het vliegtuig pakken en echt alleen nog maar op vakantie terugkomen of als er familie omstandigheden zijn, die ons daartoe dwingen.

Als je een tijdje in zo'n land als Suriname bent, en wij zijn er nu 5 achtereenvolgende jaren steeds 5 tot 8 maanden geweest, dan weet je een beetje de weg. Je kent wat mooie plekjes en ook waar de straten onder water lopen als er veel regen valt. Iets wat je zeker moet onderzoeken als je plannen maakt om grond te kopen en een huis te bouwen. Je moet niet altijd naar de mooiste plek kijken, want dat is natuurlijk ook de duurste. Maar zeker is het van belang om te kijken naar de veiligheid, want er zijn plekken waar je als buitenlander een prooi kunt worden van onguere types.

Kijk ook naar de inhoud van je bankrekening, want ook als is de SRD 4,4 (1 augustus 2014) op 1 Euro, geld is niet van elastiek en er komt een keer een bodem in zicht. Het zou mooi zijn als je huis dan klaar is en je er in woont. Het blijkt dat veel Surinamers gewoon beginnen te bouwen en er na een tijdje achter komen dat de financiële middelen niet toereikend zijn. Je ziet dan ook heel wat onafgebouwde huizen langs de kant van de weg staan. Of erven waar stenen op staan die al staan te verweren zonder dat er gemetseld is. Plannen maken is 1 maar uitvoeren is 2 en dat brengt me bij het zoeken naar een betrouwbare aannemer en andere bedrijven die